

Τὸν εἶδαν τότε οἱ διαβάται ν' ἀφήσῃ κατὰ γῆς τὰ κουτιά
 του μὲ τὰ ψιλικὰ του ὅλα καὶ μὲ ἀσυνήθη εἰς τὴν ἡλικίαν
 του ζωηρότητα νὰ παραμερίσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους.
 Μὲ δύο βήματα ἐπλησίασε τὸν σάκκον καὶ ἔστρεψε τὰ νῶτα
 πρὸς αὐτόν· ἔφερε πρὸς τὰ ὀπίσω τὰς χεῖρας καὶ τὸ σῶμα
 ἔσκυψε πρὸς τὰ ἐμπρός. Μὲ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ὀπίσω
 ἐκτύπησε φιλικῶς τὰς πλευρὰς τοῦ σάκκου, καθὼς θὰ ἐκτυ-
 ποῦσε εἰς τὸν ὦμον τὸν στενότερόν του φίλον καὶ κατόπιν,
 ἐνῶ μὲ μίαν καταπληκτικὴν δύναμιν ὥθησε πρὸς τὴν ράχιν του
 τὸν σάκκον, μόλις ἐπρόφθασε ν' ἀναφωνήσῃ θριαμβευτικῶς :
 — "Ἰσα ἐμπρός ! Νὰ ἔτσι σὰς ἐντρόπισαsen ὁ γέρος !

Ἡ πλάτῃ του ἀπὸ πολλοῦ εἶχεν ἀποσυνειθίσει νὰ δέχεται
 τοιαῦτα βάρη. Ἐβάρυνεν ἐπάνω του ὁ σάκκος καὶ τὸν ἀφῆκεν
 ὑπὸ κάτω ἀναίσθητον, πτώμα σχεδόν.

Ἐν ᾧ ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸν παράθυρον ἀντήχει ἀκόμῃ κατ'
 ἐπανάληψιν ἡ αὐτὴ φωνή :

— Πραγματευτή, αἱ πραγματευτή ! Δὲν ἀκοῦς ;

ΜΙΑΤ. Α. ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τὸ δροσερὸ λουλοῦδι, τὸ χιονάτο,
 Ποῦ εἶχες εἰς τὸ στῆθος σου κρυμμένο,
 Σὲ ἓνα βιβλίο τῶχῳ ἀκποκάτω,
 Μὲ πόθο, μὲ ἀγάπῃ φυλαγμένο.

Σὺ ποῦ δὲν θέλεις διόλου νὰ μιλήσῃς.
 Γιατὶ μετροῖς τὰ λόγια ἓνα ἓνα,
 Δὲν ἐπρεπε λουλοῦδι νὰ χαρίσῃς
 Ποῦ εἶχες στὴν καρδιά σου ἀκουμπημένα.

Γιατὶ τὸ ἀδιάκριτο — δὲν φταίει —
 Μὲ τὴν γλυκειὰ του, τὴν ὥραϊα εὐωδία
 Τὰ μυστικά σου ὅλα μοῦ τὰ λέει,
 Κ' ἐγὼ . . . γελῶ μὲ κάποια κακία.

Ἐν Ῥώμῃ. Ἀπρίλιος 1889.

ΕΥΓ. Γ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ